

Глух ропот се разнесе измежду стихналата тълпа. Дълбока почуда се разсипа по всички лица. Защо този млад човек, в разцвета на силата и красотата си, богат, от благороден род, бе напуснал всички земни блага, за да вземе просешка торба и тояга? Неволно някой изказа гласно въпроса.

Францисканецът се замисли. После внезапно дигна чело, тиха светлина засия в зениците му. Той стана прав, простря ръце.

— Ние пътуваме навсякъде, по всички земи, от Франция, до Полша, от Дания до Катания. Ние сме рицарите на Христа, нашата ризница е скромната туника, нашият боен колан е простото въже, нашият меч е кръста, нашето копие е словото ни. С него ние се борим против злото и лъжата, утешаваме, съветваме, помагаме, връщаме заблудените души в пътя на истината. Тъй ние ще завладеем света.

— А кой ви дава дрехи и храна? — попита някакъв старец.

— Някъде помагаме да берат маслини, другаде да сечем дърва, или да берем орехи, или да жънем, или носим вода. С труд си изкарваме нуждите на тялото. Ала по-важно е да си погрижим за нуждите на душата. Защото ^{наш} ^{брат} ^{Еджио} ^{назва:} Смирението е извора на всяко добро. Ако ти обичаш, ще бъдеш обичан, ако услужваш, ще ти бъде услужвано, ако уважаваш, ще бъдеш уважаван. Ала блажен е оня, който обича, без да иска да бъде обичан, който услужва и ~~жжжжжж~~ уважава, без да иска да му се услужва и бъде уважаван. Всички наши грехове произлизат от алчността и гордостта. Обидената гордост поражда гняв и умраза, мъст и разочарования. А алчността ни носи грижи, скръб, завист, раздори. Времето отминава бързо, човек гони напразно земните суети, които се стопяват, щом го докоснат. Само благата на душата са неизчерпаеми и вечни.

В далечината отекнаха тръбни звуци, неясен и весел глъч. Стражите изтичаха по хълма, закриха очи с длан, загледани в друма, който опасваше замъка.

— Гостите! Пристигат! След половин час ще бъдат горе...